

DUMINICA DUPĂ BOTEZUL DOMNULUI

Începutul propovăduirii Domnului. Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul

APOSTOL. FAPTE 19, 1-8; EFESENI 4, 7-13

În zilele acelea, când Apolo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut părțile de sus, a venit la Efes. Și, găsind câțiva ucenici, le-a zis: Primit-ați voi Duhul Sfânt când ați crezut? Iar ei au zis către el: Nici n-am auzit dacă este Duh Sfânt. Și el a spus: Deci în ce v-ați botezat? Ei au răspuns: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus Hristos. Atunci, auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus. Și, punându-și Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și proroceau. Și erau toți ca la doisprezece bărbați. Iar el, intrând în sinagogă, a propovăduit cu îndrăzneală vreme de trei luni, vorbind cu ei și căutând să-i încredințeze despre Împărăția lui Dumnezeu.

EVANGHELIE. IOAN 1, 29-34; MATEI 4, 12-17

În vremea aceea a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii. Acesta este Cel despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era, și eu nu-L știam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă. Și a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel, și a rămas peste Dânsul! Și eu nu-L cunoșteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel Care botează cu Duh Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Fraților, fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos. Pentru aceea zice: «Suin-du-Se la înălțime, a robit robime și a dat daruri oamenilor». Iar aceea că: «S-a suit» – ce înseamnă decât că S-a pogorât în părțile cele mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, Acela este Care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca pe toate să le umple. Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, spre desăvârșirea sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.

În vremea aceea, auzind că Ioan a fost întemnițat, Iisus a plecat în Galileea. Și, părăsind Nazaretul, a venit să locuiască în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftali, ca să se împlinească ceea ce s-a zis prin Isaia prorocul, care zice: «Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit». De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăți-vă, că s-a apropiat Împărăția Cerurilor.

TĂLCUIRI

Cuvânt al Sfântul Ioan Gură de Aur întru lauda Sfântului Ioan Botezătorul

Să aducem laudă acum Sfântului Ioan Botezătorul. Cu dor să îl încununăm pe el, decât care nu s-a ridicat altul mai mare între cei născuți din femeie, după cuvântul Stăpânului. Căci nimic nu a făcut cinste profetului cum i-a făcut faptul de a-L fi botezat pe Domnul. Așadar, să mergem la stăpânescul botez cel care l-a strălucit cel mai mult pe Înainte Mergătorul Împăratului cerurilor și să călătorim cu dor în ținuturile Iudeii din care să rodim venirea bunătăților. Sau, mai curând, să scriem prin cuvinte faptele și să adunăm aici rodul celor cunoscute. Pe acel Iordan ce L-a primit pe Însuși Creatorul lui pogorât în trup, să-l lăsăm să curgă prin mijlocul nostru și să ni-l închipuim pe Ioan Botezătorul stând pe malurile râului și să-L primim pe Stăpânul apropiindu-Se de propria slugă și botezându-Se de către el și, adevărit prin pogorârea din cer asupra Lui a Duhului Sfânt, să ne închinăm noi, închinătorii Sfintei Treimi Celei de o ființă, Tatălui Care Îl mărturisește pe Fiul, și Fiului mărturisit și Duhului Sfânt Care adevărește. Să urmărim în cartea Evangheliilor care ne călăuzește pe noi la cele dorite și ținându-ne de dumnezeieștile citiri ca de niște urme să alergăm la taina cea slăvită a lumii. „Și a venit atunci, zice, Iisus la din Galileea la Ioan în Iordan ca să fie botezat de el”. La Iordan a venit Stăpânul. Căci nu a lucrat nimic fără de vreme sau fără rost comoara înțelepciunii, ci pe fiecare dintre lucrurile pe care le-a rânduit mai dinainte pentru noi le-a și săvârșit la bună vreme. Fiind Dumnezeu și Creator a toată vremea și răstimpul a făcut timpul și prin venirea Lui acolo tocmai la vreme, ca niște flori, a pus începuturi celor ce aveau să fie de la El. „Atunci a venit Iisus”... Atunci. Când atunci? Când toate ale vârstei au ajuns la maturitate, când orice făptură ajunge la apogeul ei, când desăvârșirea trupului și a sufletului era în plină strălucire. Când a ajuns la vârsta de treizeci de ani, om desăvârșit fiind, atunci cu adevărat a primit Iordanul și a venit cu păcătoșii, fără de păcat fiind, la Botezător, și plecându-și capul sub mâna aceluia, a stăruit să primească botezul. Iar Ioan Botezătorul, cunoscându-L cu exactitate pe Cel pe Care L-a cunoscut de la Tatăl încă din pântecul maicii sale, atunci cu frică mare și cutremur retrăgându-și mâna de pe ca-

pul Lui zise: ce voiește să însemneze această străină minune? Ce este privilegiu aceasta smerită și blândă a acestei purcederi? Mie îți pleci capul, Cela ce ești cap Bisericii? Mie îți pleci capul, Cel ce ai plecat cerurile venind pe pământ? Mie îți pleci capul, Cel ce ai cap pe Dumnezeu? Mie îți pleci capul, Căruia Heruvimii se închină? Mie îți pleci capul, pe Care Serafimii Îl slăvesc și se cutremură? Mie îți pleci capul, Cel ce pe Adam și pe Eva în rai ca într-un iatac de nuntă, cu veșminte de nuntă i-ai împodobit, punându-le pe cap cunună, le-ai dăruit binecuvântarea nașterii de fii și ai zis către ei: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul.” Cel ce a întemeiat firea prin Cuvânt, a pus în rânduală prin El întocmirea firii, Cel ce a luptat împotriva odraslei morții, Cel ce învârte roata vieții după cum voiește, Cel ce umple de toată sfințenia capetele ce se pleacă ție spre botez, Cel neîncăput cu nici un chip, Cel ce izvorăște râuri de milostiviri, pe Acela voiești să Îl cufunzi în Iordan? Și Tu Cel ce ai făcut apele, ai ales să Te unești cu ele și ceri Botezul pe care Tu mi l-ai dat mie spre iertarea datoriilor? Și ce trebuință ai de botezul pocăinței, Însuși fiind Cel ce miluiești pe cei ce se pocăiesc? Ce trebuință ai Tu de un astfel de leac, Cel ce vindeci numai prin poruncă rănilor altora? Pentru ce Îți trebuie pocăința Ție, Celui ce ai făcut vrednicia binecuvântării? Oare nu te-ai amestecat cu oamenii pogorându-Te, Cel ce ești singur iubitor de oameni? Tu, Cel ce ai luat chipul robului pe care Tu l-ai plăsmuit și prin aceasta ai sfințit chipul Tău pe care diavolul l-a nimicit, reînnoindu-l precum ai binevoit. Tu te-ai făcut părintele nostru, al tuturor. Oare nu prin Tine a fost reprimat Adam cel izgonit? Oare nu prin Tine împărățește neamul cel osândit oarecând? Oare nu prin Maria a înviat Eva cea căzută? Oare nu ai venit voind să îi faci pe oameni asemenea îngerilor? Oare nu Tu ai pierdut fărădelegea de pe pământ ca pe una care a uneltit împotriva neamului omenesc? Și nu Tu ai adus binecuvântarea ca maică a neamului omenesc? Oare nu tu alungi noaptea întunecată a înșelării? Și nu Tu răsari ziua cunoștinței de Dumnezeu celor ce vor să privească frumusețea ei? Oare nu Tu ai răspândit lumina adevărului tuturor sufletelor? Oare nu ai risipit ca fumul norii necredinței? Și oare nu ai răspândit pretutindeni, ca soare al dreptății încins cu norul alb al trupului celui fără de

prihană razele dumnezeirii? Și nu feciorelnic ești la chip, la umblet, la trup, la cuget, la minte și la suflet? Și nu din Fecioară feciorelnic trup Ți-ai gătit Ție? Oare nu cumva virtuți precum acestea vor fi având nevoie de întoarcere și pocăință? Pentru care pricină să Te botez acum pe Tine în Iordan, Cel ce ai făcut Iordanul și Cel ce ai dăruit nouă botezul și om Te-ai făcut din iubire de oameni? Nu este întru Tine nici urmă de fărădelege, nici urmă de pată a păcatului nu întinează trupul Tău cel fără de pată. Și nici un vicleșug nu a ieșit vreodată din gura Ta. Și ai închis veninul de aspi-

dă de pe buzele Iudeilor, căci sunt pui de viperă și limbile lor au odrăslit vicleșug. Iar din gura Ta au izvorât izvoarele vieții veșnice. Căci fiind Viața, Cuvintele Vieții ai grăit și ai dăruit. Cum oare Dăruitorul vieții prezente și viitoare fiind, ai venit la râul celor săraci? Căci toți ceilalți de mine botezați acestea le aud de la mine: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția Cerurilor” și credeți în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel Unul Născut. Dar la botezul Tău ce voi spune, ce voi grăi? Voi spune oare Ție: Pocăiește-te? Și cine va primi pocăința Ta? Căci cine altul este mai mare decât Tine, Dumnezeu fiind? Voi spune: „Pocăiește-Te, căci s-a apropiat Împărăția cerurilor!” Voi putea vesti oare Împărăției Împărăția? Și Ție voi grăi despre Tine? Tu nu cunoști

oare Împărăția cerurilor pe care, venind, ai adus-o oamenilor din cer? Voi spune Ție: Crezi în Domnul Iisus Hristos? Pe Tine Te voi îndemna să crezi în Tine? Cine oare vreodată a fost sfătuit ca Însuși în Sine să creadă? Căci trebuie să crezi că Cel ce vine este Dumnezeu! Dar Tu ești Dumnezeu și Tu ești Fiul lui Dumnezeu, deși la-nfățișare ești om și trebuie crezut că ești drept mai presus de toți. Dar voi spune Ție: crede în Tatăl Tău? Dar când ai fost văzut necredincios și potrivnic Tatălui? Când vreodată, fiind născut din Dum-

nezeu, Te-ai despărțit de dumnezeire? Ce voi spune așadar către Tine? Crezi în Duhul Sfânt. Dar El în Tine este și cu Tine este, în chip nedespărțit. „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” Fiul cel Unul născut al lui Dumnezeu vine la Fiul lui Zaharia? Cel ce a ieșit din Fecioară vine la cel ieșit din cea stearpă? Cel ce nu a dezlegat fecioria Maicii, la cel ce a dezlegat sterpiciunea celei ce l-a născut? Cel încă din pântecel Maicii închinat, la cel care din pântecel I-a cunoscut stăpânia? Cel Întrupat, la glasul din pustie, Cel atât de Înalt, la cel atât de mic? Stăpânul întregii

făpturi, la slujitorul cel nevrednic de bunătatea Ta? Cel bogat cu firea, la cel sărac prin fire, dar bogat numai prin harul Tău? Cel ceresc și pământesc, la cel numai pământesc? Cel ce are dumnezeirea de sus și omenitatea de jos, la cel odrăslit numai din cele de jos? Un atât de mare Stăpân la mine, un slujitor atât de mic. Dar robul nu îl eliberează nicicum pe Stăpân, nici sfeșnicul nu poate lumina soarele, nici lutul nu îl modelează pe olar, nici oaia nu îl paște pe păstor. Nici Înainte Mergătorul nu îl mărește pe Împăratul. Râul nu poate purta dumnezeirea Ta, râul nu cuprinde pe Cel pe care cerurile nu îl încap, Iordanul nu îl poate spăla pe Creatorul lui, apa a recunoscut pe Făcătorul lui, aceste ape nu cunoșteau lumina, și eu voi cuteza să aduc slu-

Sf. Ioan Botezătorul

jireea? Sufletu-mi e cuprins de amețeață, mâna, tremurând, se teme să se apropie de Preasfântul Tău trup. Ce voi face? Cum voi ieși din încurcătură? Mă și înfricoșez de Tine, dar și însetez de Tine, să fug nu îndrăznesc, să m-apropii nu am curajul, și să Botez mă înfricoșez, dar și să primesc sfințire însetez. „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine. Eu sunt învățat să mă închin Ție, iar nu să Te botez. Mai degrabă îmi înclin eu grumazul sub dreapta Ta. Bindecuvintează-mă pe mine, Cel ce ai binecuvântat pe dreptii cei din veac. Fă-mă

Tu pe mine astăzi să săltez iar în apele Iordanului, cum m-ai făcut oarecând să săltez în pântecul maicii mele”. Da, zice Stăpânul, o, Botezătorule, mă minunez de evlavie ta, și caut la buna ta credință. Te-ai făcut vestitor împreună cu Mine al Împărăției Mele, dar trebuie să fii și slujitorul iconomieii Mele. Eu am venit la tine, fiindcă îți este de folos ție și celor care vin la tine. Am venit la tine pentru ca toți oamenii să vină la Mine. M-am pogorât din cer, dar sunt întreg în sânurile Tatălui Meu, pentru ca să Îl împac pe Ziditorul cu făptura mâinilor Sale. Am venit Eu Cel ce sunt, ca să-i prind pe cei prigoniți. Am venit ca om, deși sunt Dumnezeu, pentru ca pe oameni să-i fac Dumnezei. Am luat de la voi maică săracă, pentru ca voi să puteți să-L chemați Tată pe Părintele Meu. M-am hrănit ca prunc cu hrană din lapte pentru ca să Mă dau pe Mine hrană celor credincioși Am fost înfășat în legături de prunc pentru ca să rup legăturile fărădelegii. Nu m-am întins în pat împărătesc, ci într-o iesle săracă, pentru ca după sălășluirea Mea în iesle, nimeni dintre ființele cugetătoare să nu socotească nicidecum necuvântătoare lipsa măririi. Am primit în trupul Meu tăierea împrejur pe care Eu mai dinainte am rânduit-o, pentru ca să aduc mai apoi tăierea împrejur cea nefăcută de mână. Am adus jertfa cerută ca Întâi născut, Eu, Cel Unul născut, pentru ca să o preschimb și să Mă aduc pe Mine jertfă străină. Am fugit în Egipt, dar nu am încetat să fiu refugiu tuturor. M-am făcut prunc tânăr, bărbat desăvârșit, apoi, precum vezi, ca să dăruiesc desăvârșirea celor nedesăvârșiți, am venit pentru orice vârstă, ca să zidesc orice vârstă printr-un progres treptat. Am venit și la râu, ca să-i fac pe cei pământești să urce la cer. Și primesc acest botez pentru a dăruii ucenicilor mei reînnoirea botezului. Am primit pogorârea, ca să primesc nașterea cea după trup. Ca un dătător de Lege cinstesc îndreptările Legii, pentru ca să înnoiesc semnele harului; ca un doctor însănătoșind, am primit leacul [cuvenit] celor bolnavi, fără a avea nevoie de el, pentru ca un nou sprijin să dau colimvitrei celor deznădăjduți. Voi primi oare crucea pentru păcătoși și mă voi feri de o curățire nevătămătoare? Voi răbda îngroparea cea de trei zile și nu voi săvârși o cufundare fără de durere? Voi răbda oare pogorârea în însuși adâncul iadului și nu mă voi lăsa cufundat în apele râului? Botează-Mă așadar pe Mine, Cel ce voi boteza pe cei care vor voi să se mântuiască. Botează-Mă pe Mine, Cel ce voi ridica la înălțimea cerească firea botezată a oamenilor celor din pă-

cate. Botează-Mă, ca om aici jos, pe pământ, pe Cel preamărit sus, într-o înălțime de îngeri. Fii slujitor iscusit al tainelor mele, schimbă cererea în bună faptă. Pune opreliște limbii și întinde mâna ta spre faptă. Îndrăznește și pune mâna pe capul Meu, ca să primești bun câștig pentru tine din participarea ta la botezul Meu, iar tu să te numești Botezător. Lasă acum, botează-Mă și teologhisește atunci. Dar acum botează-Mă și lasă pe-atunci închinarea. „Căci acum se cuvine nouă a împlini toată dreptatea.”[5] Nimic nu preamărește pe cel înalt cât smerenia de voie, căci nu faptele pline de bunăvoință cinstesc cu adevărat ceea ce este înalt, ci smerenia și tăierea voii. Atunci L-a lăsat Ioan, strigând către El: Iată, Stăpâne, slujitor mă fac rânduiei Tale, fiindcă cele ce nu știam am aflat, și pe acestea, bucurându-mă, le săvârșesc. Iată, pun dreapta mea pe capul Tău, fiindcă Tu ai poruncit astfel. Și eu sunt robul Tău și fiul roabei Tale. Căci și mâna mea este făptura Ta și râul acesta își are curgerea din stăpânia Ta și apele acestea sunt făptura mâinilor Tale și botezul acesta este darul Tău și numai Tu singur cunoști ceea ce se lucrează prin taina aceasta. Botează-Te, botează-Te, mă rog, și mântuiește cum voiești pe cele pe care Tu le-ai făcut cu mâna. Eu sunt fericit că pentru Tine născându-mă în chip străin și în chip străin fiind hrănit [de Tine] în pustie, acum mă învrednicesc de o asemenea slujire. Fericit sunt fiindcă m-ai socotit vrednic de a lucra o asemenea taină O! mână! Câtă înălțime! O, organ de lut! De câtă cinste te-ai învrednicit! Iubitorule de oameni și multdăruitorule Doamne, după ce ai amestecat harul Tău cu apele Iordanului și după ce ai dăruit acestora cufundarea Ta ca o frământătură a sfințeniei (îngenunchez, Stăpâne!) ridică-Te, primește firea omenească muribundă și îmbolnăvită, cercetează-o că este aprinsă de arșiță ridic-o din pământ ca dintr-un pat zvârcolindu-se și suferind de felurite patimi. Ca un doctor depărtează bolile ei, pe Tine Te așteaptă șchiopii, ca să alerge la Tine, Care le vorbești, pe Tine Te așteaptă orbii, ca să Te vadă pe Tine. Glasul Tău îl ascultă toți morții cei din veac, pentru Înviere, de venirea Ta însetează cei ce plâng în cuptorul nenorocirilor. Fii tuturor aproape ca roua vindecării. „Și botezându-Se Iisus, a ieșit din apă. Și iată, I S-au deschis Lui cerurile și a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se ca un porumbel și a stătut asupra Lui. O, Taină străină și neasemuită! Cerul de sus Se închină pe care râul pentru puțină vreme L-a cuprins, iar Duhul Sfânt L-a mărtu-

risit pe Cel pe Care robul L-a botezat. Și iată, glas din cer S-a auzit, zicând: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit”. Acesta este cel botezat, nu pentru propria Lui trebuință, ci numai din iubire de oameni, Cel mărturisit de Duhul Sfânt, Cel propovăduit de Mine, Care L-am cunoscut pe El, Cel născut din Mine mai înainte de veci, iar acum din Maria născându-Se cu trupul, Cel de o fire cu Mine și cu voi, Cel împreună-veșnic cu Mine și de același chip cu chipul vostru, Făcătorul lui Adam și sămânța lui David, creatorul Fecioarei și Fiul Fecioarei, Cel prevestit și Cel descoperit. Cel recunoscut prin credință și prin vedere. Cel desăvârșit în dumnezeire și desăvârșit în omenitate. (Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit). „Acesta este Fiul Meu cel iubit.” Acesta este Fiul Meu Care, ca Dumnezeu a făcut minuni, iar ca om a pățimit. Căci nu poate crucea să încapă pe Cel prin fire nedespărțit de Mine. Acesta pironit în cuie este Fiul Meu cel iubit. Căci cuiele nu vatămă dumnezeiasca Lui fire, Acesta, Care pătimește este Fiul Meu, căci nu poate pătimirea să-L despartă de dumnezeire, Acesta este Cel omorât de voie și venind la moarte, este Fiul Meu. Căci cu dumnezeirea nu poate muri, nici nu vo-

iește, nici nu poate. Căci moartea nu biruiește Viața, iar moartea nu poate cuprinde nemurirea. Acesta Care S-a ridicat din morți este Fiul Meu. Ca ziditor a toate, a ridicat templul trupului Său îngăduind să fie nimic de dușmanii Lui. Acesta care cu acest trup a urcat la ceruri de care nu a fost nicicând despărțit, este Fiul Meu. Cine îl primește pe El pe Mine Mă primește împreună cu El. Cel ce se închină Lui Mie Mi se închină. Cel ce crede în El, în Mine crede și cine Îl disprețuiește pe El, pe Mine Mă disprețuiește. Ocară Fiului pe Tatăl lovește. Cel ce Îl primește pe El și nu preocupetește nimic, ci Îl cinstește cu simplitate, fericit este. „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit!” Cei păcătoși alergați la Cel ce ridică păcatul lumii. Cei osândiți primiți pe Judecătorul cel iubitor de oameni. Cei omorâți de păcate alergați la izvorul vieții. Acestea sunt darurile cele bune care vin din lauda Botezătorului. Pe acestea toate ni le dăruiește Cel ce pentru noi S-a arătat, Stăpânul Hristos, Dumnezeuul nostru. Acestuia fie slava și puterea împreună cu Tatăl și cu Preasfântul și de viață Făcătorul Său Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Despre aripile Sf. Ioan Botezătorul

Te-ai născut, spui, tu, în Banat, și slava ta este Sfântul Ioan Botezătorul. Socoți credința lui Hristos drept viață a vieții tale. Când tatăl tău răposat, ți-ai propus să prăznuiești slava casei tale și mai luminat decât se făcea înainte în casa voastră. Serviciul însă te-a adus în Macedonia. Și cum icoana de slavă trebuia să o lași acasă, la mama bătrână și la surori, ai comandat o icoană nouă a sfântului Ioan la meșterii noștri de la Debar. Spre marea ta mirare însă, acești meșteri l-au zugrăvit pe sfântul Ioan cu aripi. Când le-ai făcut observație meșterilor, ei ți-au explicat că așa este Botezătorul Ioan zugrăvit peste tot în icoanele din bisericile locului. Atunci te-ai dus prin biserici, ai văzut, te-ai încredințat și te-ai minunat. Și întrebi de ce este sfântul Ioan Botezătorul înfățișat cu aripi. Știi – chiar știi? – că numai îngerii lui Dumnezeu sunt înfățișați cu aripi. Sunt înfățișați astfel fiindcă sunt duhuri netrupești, cu ușurință mișcătoare spre slujirile la care îi trimite Făcătorul. Iar acum, ascultă mărturia lui Hristos despre Ioan: acesta este despre care s-a

zis: iată, Eu trimit pe îngerul Meu înaintea feței Tale, care va găti calea Ta înaintea Ta. Cine a scris aceasta? Proorocul lui Dumnezeu, insuflat de Duhul lui Dumnezeu (Maleahi. 3, 1). Sfântul Ioan este, așadar, numit „înger” și de proorocul Maleahi, și de Mesia Însuși. Și, cu adevărat, slujirea lui Ioan a fost asemenea slujirii îngerilor cerești. Când Mântuitorul lumii S-a născut în Betleem, îngerii au vestit nașterea Lui păstorilor, și i-au chemat să se bucure și să dea slavă lui Dumnezeu. Au trecut de atunci treizeci de ani. Și Mântuitorul S-a arătat la Iordan ca să înceapă lucrarea Sa cea de mântuire. Atunci, sfântul Ioan L-a vestit și L-a arătat poporului, chemând pe oameni la pocăință și curățire, pentru a se învrednici să-L primească pe El, Mesia și Mântuitorul. Iată, de aceea artiștii creștini l-au zugrăvit adesea pe Înainte-Mergătorul lui Hristos, din cele mai vechi timpuri, cu aripi. Fiindcă este și numit „înger” în Sfânta Scriptură, și fiindcă a avut slujire îngerească în istoria mesianică a mântuirii oamenilor. Fie ca înaripatul tău sfânt Ioan să te acopere cu aripile sale de tot răul! Amin.

Sf. Nicolae Velimirovici

CÂNTAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

Tropar la Sărbătoarea Soborului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul

Glasul 2

Pomenirea dreptului este cu laude; iar ție destul îți este mărturia Domnului, Înaintemergătorule. Că te-ai arătat cu adevărat și decât prorocii mai cinstit. Că și a boteza în ape pe Cel Propovăduit, te-ai învrednicit. Drept aceasta pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te ai binevestit și celor din iad pe Dumnezeu, Cel Ce S-a arătat în Trup, pe Cel Ce a ridicat păcatul lumii și ne-a dăruit nouă mare milă.

GÂNDUL ZILEI

Rugăciunea este Dumnezeu: în cel mai profund și deplin sens, rugăciunea nu este fapta noastră proprie, ci a Celuilalt în noi. Nu noi suntem cei ce, prin strădaniile noastre neajutorate, ne adunăm mintea în inimă în timpul rugăciunii, ci Paracletul Ce vine și Se sălășluiește în om; iar fără El, nu putem dobândi nimic. „Află că nimeni nu poate de la sine să țină mintea, de nu va fi ținută de Duhul

SF. GRIGORIE SINAITUL

